

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-1(4)/15/AgŁ

Warszawa, 19 lutego 2015 r.

DECYZJA DIH-1/13/2015

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148 z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorców: Jadwigi Wąsowskiej i Krzysztofa Wąsowskiego, prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej w Krypach pod nazwą Zakład Piekarsko-Cukierniczy s.c. Jadwiga Wąsowska, Krzysztof Wąsowski, od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie z dnia 10 grudnia 2014 r. nr PO.254.JH.193.2014.KP, którą ww. przedsiębiorcom wymierzono solidarnie karę pieniężną w wysokości 600 zł (słownie: sześćset złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu nieprawidłowo oznakowanych czternastu partii wyrobów cukierniczych oferowanych bez opakowań o łącznej wartości 250,12 zł – utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 15-17 października 2014 r. przez inspektorów reprezentujących Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie, zwanego dalej „Mazowieckim WIIH”, w sklepie firmowym w Siedlcach przy ul. 11 Listopada 34, należącym do przedsiębiorców: Jadwigi Wąsowskiej i Krzysztofa Wąsowskiego, prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej w Krypach pod nazwą Zakład Piekarsko-Cukierniczy s.c. Jadwiga Wąsowska, Krzysztof Wąsowski, zakwestionowano sposób oznakowania czternastu partii wyrobów cukierniczych oferowanych bez opakowań o łącznej wartości 250,12 zł, tj.:

- „Kokosanek z porzeczką” w ilości 1,3 kg,
- „Ciasta Tofinka” w ilości 1 kg,
- „Ciasta Comber” w ilości 0,7 kg,

- „Rogalika drożdżowego z wiśnią” w ilości 0,9 kg,
- „Rozka z jagodą, morelą” w ilości 0,5 kg,
- „Ptysiów” w ilości 0,7 kg,
- „Ciasta Rolada” w ilości 0,7 kg,
- „Ciasta Ślimak” w ilości 1,5 kg,
- „Sernika gotowanego” w ilości 1,4 kg,
- „Delicji wiśniowej” w ilości 1,6 kg,
- „Ciasta Rarytas” w ilości 1,3 kg,
- „Szarlotki” w ilości 1,1 kg,
- „Ciasta Kiwi” w ilości 1 kg,
- „Ciasta Snikers” w ilości 1,1 kg,

z uwagi na brak wykazu składników w miejscu sprzedaży na wywieszkach dotyczących tych wyrobów lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom, co stanowiło naruszenie treści § 17 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych (Dz. U. Nr 137, poz. 966 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie znakowania środków spożywczych” (od 9 stycznia 2015 r. wymagania w tym zakresie przewiduje § 19 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. 2015 r. poz. 29), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych”). Jak ustalono, etykiety zawierające m.in. nazwę produktu, nazwę producenta i wykaz składników znajdowały się pod papierowymi serwetkami, na których wyeksponowane były poszczególne ciasta. Osoba zatrudniona w kontrolowanym sklepie na stanowisku sprzedawcy uwidoczniała podczas kontroli przy wszystkich zakwestionowanych produktach wywieszki z brakującą informacją o wykazie składników. Jednocześnie w trakcie czynności kontrolnych ww. przedsiębiorca Jadwiga Wąsowska (wspólnik spółki cywilnej) sporządziła katalog oferowanych do sprzedaży ciast, w którym podała m.in. nazwę produktu (wraz z fotografią), nazwę i adres producenta oraz wykaz składników.

Powyższe udokumentowano w protokole kontroli z dnia 17 października 2014 r. (nr akt kontroli: DS.8361.205.2014). Do akt sprawy dołączono oświadczenie strony z dnia 16 października 2014 r. o wielkości obrotów spółki za rok 2013.

W związku z powyższymi niezgodnościami, pismem z dnia 12 listopada 2014 r. nr PO.245.JH.193.2014.KP, Mazowiecki WIIH zawiadomił przedsiębiorców: Jadwigę Wąsowską i Krzysztofa Wąsowskiego, prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej w Krypach pod nazwą Zakład Piekarsko-Cukierniczy s.c. Jadwiga Wąsowska, Krzysztof Wąsowski, zwanych dalej „stroną”, o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu nieprawidłowo oznakowanych czternastu ww. partii wyrobów cukierniczych oferowanych

bez opakowań o łącznej wartości 250,12 zł, informując także o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i wniosła w piśmie z dnia 21 listopada 2014 r. o zakończenie postępowania w postaci umorzenia sprawy i odstąpienia od wyciągania wobec niej jakichkolwiek konsekwencji finansowych i organizacyjnych. Strona podniosła, że w toku kontroli metryczka z wykazem składników i terminem przydatności do spożycia dla poszczególnych ciast znajdowała się pod każdym produktem i w obecności kontrolujących została umiejscowiona tak, aby była widoczna dla klientów. Dodała, że tego samego dnia dostawca ciast został poproszony o przygotowanie katalogu ze składem tych produktów, który następnie został uwidoczniony dla klientów. Zaznaczyła, że dotychczas nie prowadziła sklepów firmowych, a objęty kontrolą sklep został dopiero co otwarty. Zapewniła przy tym, że uzupełniła wiedzę w zakresie obowiązujących przepisów prawa, którą będzie wykorzystywać, aby nie dopuścić do podobnych naruszeń w przyszłości. Ponadto zwróciła uwagę na małą ilość i wartość zakwestionowanych produktów oraz na małą szkodliwość społeczną i zdrowotną stwierdzonych niezgodności.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 10 grudnia 2014 r. nr PO.254.JH.193.2014.KP, Mazowiecki WIIH wymierzył ww. przedsiębiorcom, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, solidarnie karę pieniężną w wysokości 600 zł za wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych czternastu ww. partii wyrobów cukierniczych oferowanych bez opakowań o łącznej wartości 250,12 zł.

Pismem z dnia 28 grudnia 2014 r. (nadanym w dniu 29 grudnia 2014 r. w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego), strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o ponowne rozpatrzenie sprawy, uznanie argumentów przedstawionych przez nią w ww. piśmie z dnia 21 listopada 2014 r. (dołączonym do odwołania) oraz o odstąpienie od wymierzenia jej kary.

Pismem z dnia 28 stycznia 2015 r., Prezes UOKiK poinformował stronę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Korzystając z powyższych uprawnień, w dniu 4 lutego 2015 r. ww. przedsiębiorca Krzysztof Wąsowski (wspólnik spółki cywilnej) nawiązał kontakt telefoniczny z Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów i poinformował, że podtrzymuje stanowisko zawarte w odwołaniu, jak również w piśmie z dnia 21 listopada 2014 r. (dołączonym do odwołania), wnosząc o pozytywne rozpatrzenie sprawy.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa

żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002 s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 178/2002”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności lub pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Od 13 grudnia 2014 r. obowiązuje rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 s. 18 z późn. zm.), zwane dalej „rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011”, które w rozdziale III określa ogólne wymogi dotyczące informacji na temat żywności oraz zakresy odpowiedzialności podmiotów działających na rynku spożywczym.

W świetle art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, bez uszczerbku dla ust. 2-4 podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione. Z ust. 2 tego artykułu wynika, że podmiot odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

Stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Pojęcie jakości handlowej zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 5 tej ustawy, jako cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizyko-chemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

W dniu 13 grudnia 2014 r. weszła w życie ustawa z dnia 7 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2014 r. poz. 1722), która uchyliła m.in. przepisy art. 45 ust. 2 (definiujące oznakowanie środka spożywczego). Jednakże, przepisy w tym zakresie zostały określone w art. 2 ust. 2 lit. a rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.

Rozporządzenie (UE) nr 1169/2011 stanowi w art. 2 ust. 2 lit. a, że informacje na temat żywności oznaczają informacje dotyczące danego środka spożywczego udostępniane

konsumentowi finalnemu za pośrednictwem etykiety, innych materiałów towarzyszących lub innych środków, w tym nowoczesnych narzędzi technologicznych lub przekazu ustnego.

Wymagania jakości handlowej dotyczące informacji na temat żywności oferowanej „luzem” zostały określone w art. 44 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011. Przepis ten stanowi w ust. 1, że w przypadku oferowania środków spożywczych do sprzedaży konsumentom finalnym lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniu sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezpośredniej sprzedaży przekazanie danych szczegółowych określonych w art. 9 ust. 1 lit. c (tj. informacji o substancjach lub produktach powodujących alergie lub reakcje nietolerancji, wymienionych w załączniku II) jest obowiązkowe (lit. a), a przekazanie innych danych szczegółowych określonych w art. 9 i 10 nie jest obowiązkowe, chyba że państwo członkowskie przyjmie przepisy krajowe zawierające wymóg przekazania części lub wszystkich tych danych szczegółowych, lub ich elementów (lit. b), a ponadto w ust. 2, że państwa członkowskie mogą przyjmować przepisy krajowe dotyczące sposobu udostępniania tych danych szczegółowych lub ich elementów, oraz – w stosownych przypadkach – form ich wyrażania i prezentacji.

W dniu 9 stycznia 2015 r. weszło w życie rozporządzenie w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych. Z tym dniem, na podstawie art. 4 ustawy z dnia 7 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2014 r. poz. 1722), uchylone zostało rozporządzenie w sprawie znakowania środków spożywczych (w tym także przepisy § 17 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 tego rozporządzenia, przywołane w zaskarżonej decyzji). Wymagania w tym zakresie zostały jednak określone w § 19 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych, w świetle którego dla środków spożywczych oferowanych „luzem” (tj. w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniu sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży) podaje się m.in. wykaz składników – zgodnie z art. 18-20 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia (tj. informacji o substancjach lub produktach powodujących alergie lub reakcje nietolerancji, wymienionych w załączniku II), przy czym informacje te podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu.

Każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

W niniejszej sprawie, na podstawie wyników kontroli przeprowadzonej w sklepie firmowym należącym do strony, przez inspektorów reprezentujących Mazowieckiego WIIH, stwierdzono, że wprowadzone do obrotu czternaście ww. partii wyrobów cukierniczych oferowanych bez opakowań o łącznej wartości 250,12 zł, jest nieprawidłowo oznakowanych, z uwagi na brak wykazu składników w miejscu sprzedaży na wywieszkach dotyczących tych wyrobów lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu, co było niezgodne z treścią § 19 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych w związku z art. 44 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 (po uwzględnieniu stanu prawnego na dzień wydania niniejszej decyzji).

Biorąc powyższe pod uwagę, organ pierwszej instancji uznał, że wprowadzone do obrotu przedmiotowe produkty są artykułami rolno-spożywczymi nieodpowiadającymi pod względem oznakowania jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej – co wyczerpało znamiona czynu określonego w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej oraz skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej w wysokości 600 zł.

Jak wynika z art. 40a ust. 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężne, o których mowa w ust. 1-3 tego artykułu, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

Wobec powyższego, Mazowiecki WIIH wymierzył w drodze decyzji powyższą karę solidarnie: Jadwidze Wąsowskiej i Krzysztofowi Wąsowskiemu, prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej w Krypach pod nazwą Zakład Piekarsko-Cukierniczy s.c. Jadwiga Wąsowska, Krzysztof Wąsowski, tj. przedsiębiorcom, którzy wprowadzili do obrotu zakwestionowane wyroby cukiernicze.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie wniosła zastrzeżeń, co do zasadności uznania przedmiotowych wyrobów cukierniczych za nieprawidłowo oznakowane, natomiast wniosła o uznanie argumentów przedstawionych przez nią w ww. piśmie z dnia 21 listopada 2014 r., jako odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu przedmiotowego postępowania oraz o odstąpienie od wymierzenia jej kary. W piśmie tym strona podniosła, że w toku kontroli metryczka zawierająca m.in. wykaz składników dla poszczególnych ciast znajdowała się pod każdym produktem i w obecności kontrolujących została umiejscowiona w taki sposób, aby była widoczna dla klientów. Dodała, że tego samego dnia dostawca ciast został poproszony o przygotowanie katalogu ze składem tych produktów, który następnie został uwidoczniiony dla klientów. Zaznaczyła, że dotychczas nie prowadziła sklepów firmowych, a objęty kontrolą sklep został dopiero co otwarty. Zapewniła, że uzupełniła wiedzę w zakresie obowiązujących przepisów prawa, którą będzie wykorzystywać, aby nie dopuścić do podobnych naruszeń

w przyszłości. Ponadto zwróciła uwagę na małą ilość i wartość zakwestionowanych wyrobów oraz na małą szkodliwość społeczną i zdrowotną stwierdzonych niezgodności.

Odnosząc się do powyższego, należy zauważyć, że zaskarżoną decyzję wydano na podstawie przepisu art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, w związku z ustaleniami kontroli opisanej w protokole kontroli, których strona nie zakwestionowała na żadnym etapie postępowania kontrolnego, ani też postępowania administracyjnego (zarówno w ww. piśmie z dnia 21 listopada 2014 r., jak i w odwołaniu). Z ustaleń tych wynika jednoznacznie, że wprowadzone do obrotu czternaście ww. partii wyrobów cukierniczych oferowanych bez opakowań o łącznej wartości 250,12 zł było nieprawidłowo oznakowanych, z uwagi na brak wykazu składników w miejscu sprzedaży na wywieszkach dotyczących tych wyrobów lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu (czyli w taki sposób, aby były widoczne dla konsumenta), co stanowiło naruszenie przepisów o jakości handlowej (tj. obowiązujących w toku kontroli i wydania zaskarżonej decyzji przepisów § 17 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych oraz w dniu wydania niniejszej decyzji analogicznych przepisów § 19 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych).

Podkreślenia wymaga, że przepis art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej jest wyrazem odpowiedzialności administracyjnej, która ma charakter obiektywny, a więc ma on zastosowanie już za sam fakt zachowania naruszającego taki przepis. Dla ustanowienia tej odpowiedzialności ma zatem znaczenie nie tyle to, w jaki sposób doszło do naruszenia prawa, ale to, czy zostały wprowadzone do obrotu produkty nieodpowiadające jakości handlowej, w tym nieprawidłowo oznakowane (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lipca 2012 r., sygn. akt II GSK 917/11).

Należy w tym miejscu podkreślić, że pojęcie obrotu zostało wyjaśnione w art. 3 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, jako czynności w rozumieniu art. 3 pkt 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, w którym wprowadzenie na rynek, zgodnie z zawartą w tym przepisie definicją, oznacza posiadanie żywności lub pasz w celu sprzedaży, z uwzględnieniem oferowania do sprzedaży lub innej formy dysponowania, bezpłatnego lub nie oraz sprzedaż, dystrybucję i inne formy dysponowania. W rozumieniu tego przepisu, strona wskazane w decyzji organu pierwszej instancji produkty posiadała w celu sprzedaży, a więc wprowadziła do obrotu, co skutkowało wymierzeniem jej kary pieniężnej, stosownie do nakazu wynikającego z art. 40a ust. 1 pkt 3 tej ustawy. Jak już wskazano, przepis ten nie przewiduje możliwości odstąpienia od ukarania w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów o jakości handlowej, a jedynie zakłada różnicowanie wysokości kary w zależności od oceny przesłanek zawartych w art. 40a ust. 5 tej ustawy. Należy także zaznaczyć, że obowiązek w zakresie oznakowania produktów oferowanych bez opakowań w miejscu sprzedaży leżał wyłącznie po stronie kontrolowanego.

Okoliczności, na które powołuje się strona w ww. piśmie z dnia 21 listopada 2014 r. (znajdującym się w aktach sprawy i dodatkowo dołączonym do odwołania), że stwierdzone w zakresie oznakowania nieprawidłowości zostały usunięte w toku kontroli, a objęty kontrolą sklep został dopiero co otwarty i strona dotychczas nie prowadziła sklepów firmowych, jak

również jej zapewnienia, że uzupełniła wiedzę w zakresie obowiązujących przepisów prawa, którą będzie wykorzystywać, aby nie dopuścić do podobnych naruszeń w przyszłości, nie mają – wbrew przekonaniu strony – znaczenia dla oceny zasadności wymierzenia powyższej kary za nieprawidłowości stwierdzone podczas kontroli, a tym samym – jak słusznie uznał organ pierwszej instancji w zaskarżonej decyzji – nie mogą przemawiać za odstępniem od jej wymierzenia, natomiast są uwzględniane przy ocenie przesłanek mających wpływ na jej wysokość. Z uzasadnienia do zaskarżonej decyzji wynika, że okoliczności te zostały wzięte pod uwagę przy ocenie stopnia zawinienia strony i jej dotychczasowej działalności. Podobnie, jak dał temu wyraz organ pierwszej instancji w zaskarżonej decyzji, nie można podzielić argumentów strony w zakresie małej ilości i wartości zakwestionowanych wyrobów, czy też małej szkodliwości społecznej i zdrowotnej stwierdzonych niezgodności, gdyż brak wykazu składników dotyczył czternastu ww. partii wyrobów cukierniczych (liczących razem 14,8 kg) o łącznej wartości 250,12 zł i niepodanie tej informacji w miejscu sprzedaży na wywieszkach przy tych wyrobach lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu, godziło w interesy konsumentów, albowiem pozbawiało ich istotnych informacji o produkcie, mogących mieć wpływ na dokonanie właściwego wyboru oraz pozwalających na uniknięcie niepożądanych składników, jak np. powodujących alergię lub reakcje nietolerancji. Dodać należy, że nazwa handlowa tych wyrobów (np. „Ciasto Ślimak”, „Ciasto Rarytas”) nie pozwalała na rozpoznanie ich rodzaju.

Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Skuteczność kary za naruszenie prawa żywnościowego przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstraszająca jej wysokość musi być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi spełniać głównie funkcję prewencyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, w celu niedopuszczenia do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Nałożona sankcja powinna spełniać również funkcję represyjną, czyli stanowić poważną dolegliwość, ale nie eliminować przedsiębiorcy z rynku. Dodać należy, że celem ustawy o jakości handlowej jest w szczególności ochrona konsumentów przed produktami niespełniającymi wymagań jakości handlowej, w tym w zakresie oznakowania, stąd też kary wymierzane w takich sprawach, po uwzględnieniu przesłanek określonych w art. 40a ust. 5 tej ustawy, stanowiących podstawę wymiaru ich wysokości, nie mogą być symboliczne (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 lipca 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 769/10).

W niniejszej sprawie, Mazowiecki WIIH był uprawniony do wymierzenia stronie kary w granicach określonych przepisem art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, tj. od 500 zł do 1 250,60 zł (5 x 250,12 zł), gdzie górna jej granica stanowi pięciokrotną wartość korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do nieprawidłowo oznakowanych przedmiotowych produktów o łącznej wartości 250,12 zł.

Z całości zebranego w aktach sprawy materiału dowodowego wynika, że ustalając wysokość kary w powyższych granicach, organ pierwszej instancji dokonał właściwej oceny wszystkich kryteriów wymienionych w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, takich jak:

stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia strony, zakres naruszenia, dotychczasowa działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych oraz wielkość jego obrotów, co znajduje swoje odzwierciedlenie w zaskarżonej decyzji. Stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 600 zł, która mieści się w granicach ustawowych i stanowi mniej niż trzykrotną wartość zakwestionowanych produktów, rozumianą jako korzyść majątkową (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 maja 2012 r. sygn. akt II GSK 684/11).

Zdaniem Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara będzie właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne wyłącznie produkty odpowiadające jakości handlowej, a ponadto spełni swoją funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając stronę do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, przede wszystkim z uwagi na wykazane powyżej niedopełnienie obowiązków pod względem zapewnienia prawidłowego oznakowania przedmiotowych produktów oferowanych bez opakowań.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem. Tym samym, zawarty w odwołaniu wniosek strony o odstąpienie od wymierzenia jej kary, należy uznać za niezasadny zarówno w świetle ustaleń kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa dotyczących wymierzania kar pieniężnych na gruncie ustawy o jakości handlowej, stąd też postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe.

Stosownie do art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stanie się ostateczna.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

w Warszawie, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.).

Z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i
Konsumentów
WICEPREZES
Dorota Karczewska

Otrzymują:

1. Jadwiga Wąsowska
Krypy 33
07-111 Wierzbno
2. Krzysztof Wąsowski
Krypy 33
07-111 Wierzbno
3. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Warszawie
4. a/a